

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 26C/77/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2309205610
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Naďa Pethöová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2012:2309205610.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Naďou Pethöovou v právnej veci navrhovateľa: O. H., R.. X.X.XXXX, T. D. Z., P. I. XXX/X, zastúpený JUDr. Rudolf Blazsek, advokát so sídlom v Galante, Mierové námestie 4, proti odporcovi Slovenská republika, konajúca prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o zaplatenie 47.203,04 EUR s prísl., takto

r o z h o d o l :

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi úrok z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 14.009,05 EUR od 12.6.2008 do zaplatenia, do 3 dní.

Vo zvyšnej časti súd návrh zamietá.

Súd odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Návrhom podaným tunajšiemu súdu dňa 29.4.2009 navrhovateľ žiadal súd, aby odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi na trovách trestného konania a obhajoby sumu 14.009,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne z uvedenej sumy od 12.6.2008 do zaplatenia, dať primerané zadosťučinenie formou ospravedlnenia v doplnení návrhu formulovanom znení, ako aj zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 33.193,99 eur spolu s náhradou trov konania, všetko do 3 dní.

Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 26C/77/2009-143 zo dňa 18.3.2010, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 14.009,05 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,5% ročne z uvedenej sumy od 4.3.2009 do zaplatenia, vo zvyšnej časti návrh zamietol a zároveň rozhodol, že o náhrade trov rozhodne samostatným uznesením.

Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 10Co/235/2010-169 zo dňa 19.3.2012 vyššie uvedený rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti vo veci samej, vo vyhovujúcej časti vo veci samej týkajúcej sa úrokov z omeškania a v časti trov konania zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Na základe uvedeného rozsudok nadobudol právoplatnosť v časti uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi sumu 14.009,05 eur dňa 15.5.2010.

Súd vykonal všetky na prvom pojednávaní účastníkmi navrhnuté alebo predložené dôkazy, a to: výsluch navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, výsluch zástupcu odporcu, výsluch svedkyne J. J., výsluch S.. N. D., oboznámil sa s obsahom spisu Okresného súdu Galanta sp. zn. 3T/52/2005, uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ v Bratislave zo dňa 30.3.2003, uznesením Okresného

súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003, uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo 58/03 z 7.5.2003, žiadosťou o náhradu škody za vykonanú väzbu z 2.9.2008, listom odporcu z 9.2.2009, vyčíslením a špecifikáciou trov trestného konania, príjmovým pokladničným blokom, článkom Nového času z 1.4.2003 a z 3.4.2003, potvrdením o prepustení z výkonu väzby z 13.1.2004, vyjadrením odporcu k návrhu z 11.5.2009, oznámením navrhovateľa o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin z 2.1.2004, doplnením sťažnosti č. 35165/03 z 8.12.2003, sťažnosťou navrhovateľa z 5.8.2003, správou Mesta Galanta o povesti navrhovateľa, výpisom z Registra trestov SR navrhovateľa, žiadosťami o prijatie do zamestnania a odpoveďami ASTER PLUS spol. s r.o., S. I. D., MT s.r.o., MultiMedia, Agro Dolný Chotár s.r.o. na žiadosti o prijatie do zamestnania, správou Ústavu na výkon väzby Bratislava, Chorvátska 5 z 9.2.2010 a dospel k nasledovným zisteniam skutkového a právneho stavu:

Z návrhu na začatie konania, písomného vyjadrenia a výpovede právneho zástupcu navrhovateľa a z listinných dôkazných prostriedkov vyplynulo, že proti navrhovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ v Bratislave z 30.3.2003 vznesené obvinenie a začaté trestné stíhanie pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa ust. § 158 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. Uznesením Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo/58/03 z 7.5.2003 bol navrhovateľ vzatý do väzby dňom jeho zadržania 30.3.2003, ktorú vykonával do 13.1.2004, teda po dobu 228 dní. Vo veci prebehlo trestné konanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 3T/52/2005, vo veci bolo rozhodnuté rozsudkom OS Galanta sp. zn. 3T/52/2005 zo dňa 16.4.2007 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/571/2007, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 11.12.2007 a ktorým bol navrhovateľ spod obžaloby oslobodený. Listom zo dňa 2.9.2008 navrhovateľ požiadal odporcu o náhradu škody podľa z.č. 58/1969 Zb., na ktorý odporca reagoval listom zo dňa 9.2.2009, s tým, že odporca potvrdzuje prijatie žiadosti zo dňa 2.9.2008, odporcovi došlej dňa 3.9.2008, a pokiaľ vec nebude prerokovaná do šiestich mesiacov podľa § 9 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb., navrhovateľ má právo uplatniť si náhradu škody žalobou na súde, pričom do 6 mesiacov od prijatia žiadosti o nároku navrhovateľa nerozhodol.

Svoj návrh právny zástupca navrhovateľa odôvodnil jednak v časti náhrady za väzbu z.č. 58/1969 Zb., pričom suma náhrady predstavuje trovy právneho zastúpenia navrhovateľa ako obvineného v trestnom konaní OS Galanta sp. zn. 3T/52/2005 vo výške 14.009,05 EUR a uplatnil si voči odporcovi aj zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,5 % ročne z uvedenej sumy od 12.6.2008 do zaplatenia. V návrhu na začatie konania, ani v priebehu konania uplatnenie a výšku úroku z omeškania neodôvodnil. Návrhom si zároveň uplatnil aj zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 33.193,99 EUR a doplneným petitom návrhu žiadal súd, aby odporcu zaviazal k písomnému ospravedlneniu s obsahom uvedeným vyššie. Uvedený nárok právne zaradil pod ust. § 11, § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a čl. 19 ods. 1, 2, 3 a čl. 46 ods. 1, 2, 3, 4 Ústavy Slovenskej republiky. Mal za to, že väzba vykonaná voči navrhovateľovi v priebehu trestného konania bola neoprávnená, postup orgánov činných v trestnom konaní bol nelegitimovaný, pričom vychádzal z obsahu uznesenia Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Nt/62/03 z 2.4.2003 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Tpo/58/03 z 7.5.2003, podľa ktorých bol navrhovateľ vzatý do väzby podľa ust. § 67 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda z odôvodnenej obavy, že obvinený by mohol pokračovať v trestnej činnosti alebo dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil, konkrétne súd vychádzal z toho, že navrhovateľ ako obvinený k spáchaniu skutku používal pracovné nástroje a stroje, ktoré sa nachádzajú v mieste jeho bydliska a preto hrozí obava, že v prípade jeho ponechania na slobode by obvinený aj naďalej pokračoval v páchaní trestnej činnosti. Navrhovateľ využívajúc všetky zákonné prostriedky sa v priebehu trestného konania snažil poukázať na nedôvodnosť väzby, nakoľko ako je z trestného spisu zrejmé, používané kovoobrábacie stroje 15.7.2003 scudzil, prihliadnuc aj na tú skutočnosť, že v oslobodzujúcom rozsudku v konečnom dôsledku skonštatoval, že predmetné stroje neboli spôsobilé na páchanie trestnej činnosti, pre ktorú bol navrhovateľ obvinený. Súd v odôvodnení rozhodnutia o prepustení z väzby len lakonicky konštatoval, že že dôvod väzby netrvá, nakoľko stroje boli predané 15.7.2003. Podľa názoru právneho zástupcu navrhovateľa navrhovateľ bol vzatím do väzby protiprávne - teda v rozpore s účelom práva - obmedzovaný v osobnej slobode, nakoľko len samostatná formálna možnosť postupu štátnych orgánov pri takomto zásahu do osobnostných práv človeka nelegitimuje a automaticky neznamená oprávnenosť zásahu. Ochranu osobnosti navrhovateľ však požaduje nielen z titulu väzby, nakoľko jeho trápenie pokračovalo aj po prepustení z väzby, a to až do právoplatného rozhodnutia v trestnej veci, nakoľko počas väzby navrhovateľa bol prípad značne medializovaný, a to prostredníctvom Slovenského rozhlasu, Slovenskej televízie a celoštátnej tlače, o čom súdu predložil kópiu článku z Nového času zo

dňa 1.4.2003 a 3.4.2003, kde sa v článkoch síce neuviedlo celé meno a priezvisko navrhovateľa, avšak z opisu osoby navrhovateľa bol tento jednoducho identifikovateľný, ako O. H., bývalý policajt z Z., bol označený za hlavného organizátora skupiny ilegálnych obchodníkov so zbraňami a konkrétne v článku z 1.4.2003 sa vyjadroval šéf justičnej polície bratislavského kraja, kde uviedol, že v byte obvinených sa našlo takmer 20 strelbyschopných zbraní, medzi ktorými nechýbal ľahký guľomet, ktoré tvrdenia sa poukazujúc na závery trestného konania ukázali byť vo vzťahu k navrhovateľovi úplne nepravdivé. V súvislosti s trestným konaním pociťoval a pociťuje navrhovateľ pochybnosti, nedôveru a odsudzovanie, nakoľko bol bývalým vyšetrovateľom - policajtom v okrese Z. O. Š., svoju povesť si budoval niekoľko desiatok rokov a následné negatívne správanie sa spoluobčanov bolo touto skutočnosťou umocnené. Následne si zbytočne hľadal jeho vzdelaniu a praxi zodpovedajúcu prácu, nakoľko jeho povesť bola aj napriek oslobodzujúcemu rozsudku poškodená. Pobyt vo väzbe a celé trestné konanie ovplyvnilo zdravie navrhovateľa fyzicky aj psychicky, nakoľko schudol asi 25 Kg v dôsledku dlhodobej depresie. Navrhovateľ mal za to, že v prípade poskytnutia satisfakcie za to, že bol nespravodlivo vyšetrovaný a väznený, psychiku by mu to značne pozdvihlo.

Z právneho hľadiska mal právny zástupca navrhovateľa za to, že zákon č. 58/1969 Zb. nepracuje s pojmom nemajetková ujma, ani ju žiadnym spôsobom neupravuje, avšak v tretej časti v prvej hlave upravuje vzťah k Občianskemu zákonníku, ktorý v § 420 uvádza pojem škoda. Definuje ju ako ujmu v majetkovej sfére poškodeného, objektívne vyjadriteľnú v peniazoch, ktorej súčasťou je aj bolestné a náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia. Od účinnosti z.č. 87/1990 Zb. je ňou aj nemajetková ujma podľa § 13 Obč. zák. Jej priznanie je dôvodné, pokiaľ morálne zadosťučinenie nie je dostatočné alebo aktuálne. Výška je závislá od závažnosti ujmy, ako aj od okolností, za ktorých ku vzniku ujmy došlo. Zodpovednosť štátu vyvodzuje z ust. § 18 z.č. 58/1969 Zb. Právo odškodnenia garantuje aj Ústava SR v čl. 46. Zákon č. 514/2003 Z.z. počnúc 1.7.2004, ktorým bol nahradený z.č. 58/1969 Zb. už pojem nemajetková ujma zavádza a má byť spravodlivým zadosťoučinením. Nemajetková ujma v tomto zmysle nemá reparačnú (na rozdiel od náhrady škody), ale satisfakčnú povahu a teda neznamená, že len z dôvodu, že z.č. 58/1969 Zb. pojem nemajetková ujma nepozná, nemožno návrh v tejto časti zamietnuť.

Z výpovede odporcu ako aj z jeho písomného vyjadrenia z 11.5.2009 vyplynulo, že s návrhom súhlasí len čiastočne, a to čo do náhrady trov trestného konania po tom, ako súd v rámci dokazovania preskúma, či boli uplatnené v súlade so skutkovým stavom, teda či ich vyúčtovaná výška skutočne zodpovedá realite a či boli vyúčtované oprávnené a zákonne, v ktorom smere žiadal vyžiadať si potvrdenie z ústavu na výkon väzby, či počas trvania väzby mal navrhovateľ poradu so svojím advokátom S.. D. skutočne 28 krát. Navrhol súdu zamietnuť v tejto časti uplatnený úrok z omeškania, nakoľko navrhovateľ nie je veriteľom a odporca nie je dlžníkom podľa ust. § 517 Obč. zák. K náhrade nemajetkovej ujmy odporca poukázal na ust. § 13 Obč. zák., podľa ktorého je základným hmotnoprávnym predpokladom zodpovednosti neoprávnený zásah spôsobilý vyvolať ujmu na osobnosti občana spočívajúcu v porušení či ohrození práv chránených § 11 Obč. zák.. Dôvodom vylučujúcim neoprávnenosť zásahu do osobnostných práv je okolnosť, že k zásahu došlo v rámci primeraného hájania chránených záujmov, či už vlastných alebo cudzích prípadne verejných, pri výkone stanoveného subjektívneho práva alebo plnení zákonom uloženej právnej povinnosti. O neoprávnený zásah teda nejde tam, kde je tento zásah dovolený zákonom, čo je práve prípad vedenia trestného konania proti fyzickej osobe podľa príslušných ustanovení Tr. por. Trestné stíhanie a väzbu tak nemožno považovať za neoprávnený zásah do osobnostných práv navrhovateľa, a to ani v prípade, ak došlo k právoplatnému oslobodeniu spod obžaloby. Z uvedeného dôvodu navrhol súdu návrh v časti nemajetkovej ujmy zamietnuť. Zároveň súdu oznámil, že žiadosť navrhovateľa zo dňa 2.9.2008 nebola na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 9 ods. 1 z.č. 58/1969 Zb. predbežne prerokovaná v šesťmesačnej lehote z objektívnych dôvodov pre množstvo skôr obdržaných žiadostí, ktoré sú vybavované v bežnom poradí, ako došli.

Navrhovateľ vo svojej výpovedi uviedol, že priebeh väzby znášal ťažko nielen on, ale celá jeho rodina. Už spôsob, akým bola vykonaná domová prehliadka, nezodpovedal bežným postupom, o ktorých on ako bývalý vyšetrovateľ má vedomosti. Do bytu vbehol 20 policajtov, manželka práve bola na toalete, pričom v takom stave, v akom práve bola, si musela na výzvu policajtov ľahnúť na zem, čo bolo ponižujúce. V priebehu väzby bol 9 a pol mesiaca vystavený ponižujúcejmu zaobchádzaniu a negatívnym reakciám spoluväzňov v dôsledku jeho predchádzajúceho zamestnania. V 4ase zadržania už ako vyšetrovateľ nepracoval, výpoveď dal v roku 1992, nakoľko ako vyšetrovateľ dochádzal často do styku s alkoholom, ktorému neodolal. V priebehu väzby schudol 28 kg, po jej skončení mu bola diagnostikovaná cukrovka, čo pripísal prežitému stresu. Po skončení väzby lekársku pomoc ani pomoc psychológa nevyhľadal.

Manželku po jeho zadržení hospitalizovali v nemocnici, kde bola mesiac a pol v súvislosti s prežitým stresom. Po návrate z väzby po niekoľkých pokusoch zamestnať sa našiel právu v roku 2004 v Mlyny, a.s., Sládkovičovo ako údržbár. Po šiestich mesiacoch mu bolo zamestnávateľom odporúčané dať výpoveď, z dôvodu výkonu väzby. Od roku 2004 do 2007 pracoval ako vrátnik v Autoprofit Galanta, bol s ním rozviazaný pracovný pomer po tom, ako sa zamestnávateľ dozvedel o výkone väzby. Pôvodné bydlisko nezmenil, ale predal rodičovský dom v Čiernom Brode, aby uhradil poplatky v súvislosti so súdnymi konaniami. Po návrate z väzby sa 12 rodín, ktorá bývajú v rovnakom vchode ako navrhovateľ, s ním prestalo baviť, dodnes sa s ním rozpráva len jedna suseda.

Svedkyňa J. J., dcéra navrhovateľa, na pojednávaní uviedla, že zadržanie navrhovateľa prebehlo za dramatických okolností, nakoľko ho odviekli v putách pred očami susedov, spolu so zbraňami, ktoré policajti niesli v plastových vreciach, čo bola senzácia pre okolie. Susedia ho označovali ako mafiána, vlastná rodina sa s ním prestala rozprávať. Na matku svedkyne mala situácia dosah aj v zamestnaní, zákazníci na navrhovateľa negatívne reagovali. Uvedený stav trval 9 mesiacov, v súčasnosti sa s časťou rodiny kontakty obnovili, s časťou nie. Navrhovateľovi sa nikto doposiaľ neospravedlnil.

Podľa § 488 OZ záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

Podľa § 489 OZ záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

Podľa § 517 ods. 2 OZ Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Súd navrhovateľovi priznal právo na úrok z omeškania zo sumy 14.009,05 eur vo výške 8,5% ročne, čo zodpovedá maximálnej výške úroku z omeškania podľa § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/95 Z.z. ku dňu 4.3.2009. Navrhovateľ žiadal zaplatenie úroku z omeškania od 12.6.2008, pričom právny základ takto uplatneného nároku sa nenachádza ani v návrhu na začatie konania, ani v priebehu konania špecifikovaný nebol. Súd vychádzal z ust. § 517 OZ a mal za to, že prvým dňom, kedy si v danom prípade mal možnosť navrhovateľ po prvý raz uplatniť právo na súde, bol deň nasledujúci po uplynutí šesťmesačnej zákonnej lehoty, v ktorej po podaní žiadosti o náhradu škody mal odporca nárok navrhovateľa predbežne prerokovať. Žiadosť bola podaná 2.9.2008, odporcovi došla dňa 3.9.2008, tak šesťmesačná lehota na predbežné prerokovanie žiadosti uplynula dňom 3.3.2009. Nasledujúci deň, t.j. 4.3.2009, bol dňom, kedy sa navrhovateľ mohol domáhať svojho nároku súdnou cestou. Odporca o výške náhrady škody mal vedomosť, resp. ju mať mal a mohol, nakoľko podľa jeho vlastného vyjadrenia, dôvodom nevybavenia žiadosti v zákonnej lehote bol nedostatok času. Súd mal za to, že navrhovateľ v tomto konaní má postavenie veriteľa a odporca postavenie dlžníka, vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v uznesení č.k. 10Co/235/2010-169 zo dňa 19.3.2012.

Podľa § 11 Obč. zák. fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Obč. zák. fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Obč. zák. pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Obč. zák. výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 16 Obč. zák. kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu.

Ďalší právny nárok uplatnený navrhovateľom v predmetnom konaní predstavuje nárok na primerané zadosťučinenie podľa ust. § 13 ods. 1 OZ, a to formou písomného ospravedlnenia odporcu so znením

formulovaným v priebehu konania, ako aj náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 OZ, a to výške 33.193,99 eur.

Súd sa tu stotožnil s vyjadrením odporcu, pričom rozhodujúcim bol právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyjadrený v rozsudku sp. zn. 3 Cdo 201/2007, podľa ktorého niektoré zásahy do osobnosti fyzickej osoby, i keď sa zdanlivo javia ako odporujúce objektívnemu právu, nemožno považovať za neoprávnené vtedy, keď sú dané okolnosti vylučujúce neoprávnenosť zásahu. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde napríklad vtedy, keď zasahujúcim je orgán štátu pri plnení jeho úloh vyplývajúcich zo zákona. Dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby, do osobnosti ktorej sa zasahuje, dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť. V dôsledku toho nejde o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vtedy, keď je proti nej v súlade so zákonnými podmienkami vznesené obvinenie z trestného činu a aj ďalšie úkony orgánov činných v trestnom konaní zasahujúce do práv tejto fyzickej osoby (§ 11 OZ) sú vykonávané v medziach zákona; na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania voči tejto fyzickej osobe alebo k jej prepusteniu z väzby alebo aj k oslobodeniu spod obžaloby.

Pre splnenie podmienky dôvodnosti nároku z titulu ochrany osobnosti musia byť splnené dve zákonné podmienky (§ 11 OZ), a to neoprávnenosť zásahu a tiež jeho objektívna spôsobilosť negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby. Neoprávneným zásahom pritom nie je zásah do osobnostnej sféry, ak sú dané okolnosti vylučujúce protiprávnosť konania, napr. výkon práva, plnenie povinnosti, svojpomoc, nutná obrana, či krajná núdza. V danom prípade nesporne išlo o plnenie povinnosti orgánmi činnými v trestnom konaní, pričom exces (prekročenie zákonom priznaných právomocí) v danej súvislosti navrhovateľom žiadnym spôsobom preukázaný nebol.

Vzhľadom na vyššie uvedený právny názor, súd návrh v časti uloženia povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi nemajetkovú ujmu vo výške 33.193,99 eur ako aj uloženia povinnosti zadostučinenia formou ospravedlnenia zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., kde úspech navrhovateľa predstavoval 30% celkovo uplatneného nároku reálne vyčísliteľného v peniazoch, procesný úspech odporcu tak predstavoval pomer 70%, v konečnom dôsledku bol teda úspešnejší odporca, a to v pomere 40%. Vzhľadom na skutočnosť, že odporca si v konaní náhradu trov neuplatnil, súd mu ju nepriznal.

V zápisnici z pojednávania zo dňa 11.12.2012 bol a tretia časť výroku rozsudku formulovaná nesprávne ako uloženie povinnosti náhrady trov konania odporcovi v prospech navrhovateľa, vo výške, ktorá bude uvedená v písomnom vyhotovení rozsudku, ktorá nesprávnosť bola spôsobená nesprávnym predbežným vyhodnotením pomeru úspechu súdom.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia, písomne alebo ústne do zápisnice.

Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť).

Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t.z.:

1/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

2/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

3/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

4/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

5/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

6/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

7/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

8/ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

c) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

d) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

e) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.